

СТУДИЯ VII

ПАРАЛЕЛНИ ДИСПЕНЗАЦИИ

Юдейският век образ на Евангелския век. – Забележителен паралелизъм или съответствие между двете диспензации. – И все пак, те са отделни. – Превъзходството на християнската епоха, Първообразът. – Израел по плът и Израел по дух. – Противоположни. – Забележителни паралели- изследвани. – Паралели на времето, отбелязани особено. – Период на милост към Израел по плът. – Време на отсичането им от милост. – Пророчествата сочат, че периодът на лишаване от благоразположение е равен на периода на благоразположение. – Апостолско свидетелство, че периодът им на лишаване от благоразположение е период за призоваване на духовния Израел. – По такъв начин посочено непряко и ясно продължителността на Евангелския век. – Хармония на библейската хронология, Свидетелство на Юбилея, Времена на езичниците и други пророчества с уроци на тези паралели, на които не е отговорено убедително и задоволително.

В предишните глави се отнесохме към факта, че Божиите взаимоотношения с израелския народ били от образен характер; и все пак малцина имали някаква адекватна представа до каква степен това било така. Без съмнение от мнозина се считало, че Апостолите, особено Павел, при инструктиране на Християнската църква, често се отнасял към някои поразителни черти на образа на

Юдейската и първообраза на Християнската диспензаци. Но по-близкото запознаване с ученията на Апостола ще покаже, че той не само употребява някои поразителни илюстрации, извлечени от Еврейската религиозна структура, но че в прикритите си разсъждения, събужда представа за Цялата Юдейска система като Божествено установена (игнорирайки изцяло „ традициите на старейшините”, които не били част от тази система) и посочва, че във всичките ѝ черти била образ на зазоряващата се тогава Християнска диспензация, очертавайки по –ясно курса на Християнската Църква в Евангелския век, като изтъква славното дело в Хилядогодишния век.

Мнозина предполагат, че Юдейският и Християнския век са всъщност един и че Бог избрал християнската Църква от самото начало на човешкото съществуване. Това е сериозна грешка, която замъглява и затруднява правилното схващане на много истини. Исус бил глава и предтеча на Християнската Църква, която е неговото тяло (Еф. 5:23; Кол. 1:24). Междувременно никой не го предхождал като членове на Църквата. Ако някой го е предхождал, той не би могъл да бъде наречен правилно **предтеча**. „ Вишното звание” да станем съжертвуватели и накрая сънаследници с него не е правено в другите векове. (Еф. 3:2,5,6) Добри мъже, които живели и умирали преди **действителното плащане** на откупа чрез скъпоценната кръв, не знаели нищо за това „ Вишно звание”. И тъй като даровете и Божиите звания са незаслужени милости, към онези от другите векове не е извършена никаква несправедливост за това, че не им е предложена същата милост. Повикът и милостта към онези от миналите векове, които ще бъдат също като онези от идващия век били земни почести, земна слава и вечен живот като

земни (човешки) същества, докато повикът и милостта на Евангелския век са за небесни почести и слава за **промяна на естеството** от човешко на духовно и на власт, почест и владение на небето и земята като сънаследници и съработници с Христа. А тъй като призованата по такъв начин Църква, отделена от света и развита през този век, в идващия век ще бъде сътрудник на Бог Йехова за пълното осъществяване на великия му план на вековете - план, който обхваща интересите не само на човеците, но и на всички творения на небето. Чудесни били направените приготовления в миналите векове за тяхно упражняване и инструктиране. Не по-малка била грижата за тези призвани да бъдат **наследници** на Божествената слава, онези, които през този век били тренирани, дисциплинирани, водени и пазени по дългия и труден тесен път, открит първо от техния Господ и предтеча, в чиито стъпки били насочвани да ходят, както той дал пример - 1 Пет.2:21

Нашият Господ прекарал три и половина години от служението си в събиране от Израел, упражняване и инструктиране на малкото ученици, които щели да образуват ядрото на Християнската Църква. Преди да ги напусне, той им дал обещанието на Светия Дух, който, през целия век, трябва да води Църквата в цялата истина и да им покаже неща, които предстоят, като им припомня на какво ги е учил – което обещание започнало да се изпълнява на Петдесетница. Също е писано, че всички ангели са обслужващи духове, изпращани да служат на наследниците на великото спасение (Евреи 1:14) и че специалната грижа на нашия Господ е върху тях, дори до края на века. (Мат. 28:20) Всички писания на апостолите са адресирани до Църквата, а не до света, както

мнозина мислят, и са пълни със специални инструкции, окуражаване и увещаване, необходими само на Светиите, които през този век вървят по тесния път, а откровението на нашия Господ, което Бог му дал, след като преминал в слава, той изпратил и съобщил в знаци, символи и т.н. на Църквата чрез слугата си Йоан. (Откр. 1:1). Казано ни е също, че пророчествата, дадени някога от светите мъже от древността, били дадени не за самите тях, нито за други от техния ден и век, но изключително за инструктиране на Християнската Църква.- 1 Пет. 1:12.

В тази глава предполагаме, че ще може да покажем, че цялата Юдейска нация, през целия този век била несъзнателно ангажирана под Божието ръководство, в снабдяване за наша инструкция и образен поглед на целия план за спасение във всичките му разработки. Както вече видяхме, юбилеите сочат последното осъществяване на плана за благославяне на всички племена на земята. Като се приближаваме към това хранилище от истина, предвидено толкова изобилно за Църквата, че Божият дух да ни храни и води постепенно все повече и повече до почти пълно разбиране на неговия план и то толкова по- бързо, колкото знанието става по- необходимо за нас. А от това велико хранилище Бог сега ни снабдява с повечето от специалната светлина и храна, нужни нам в „ жътвата” при свършека на века. След като Божията грижа е такава и предвижда изобилие за Християнската Църква над всички други хора от миналите и бъдещите векове, то колко важно в неговата оценка трябва да бъде за нас това знание и колко нетърпеливо ще се отнесем ние към него.

Тъй като в тази глава или том ние не ще навлезем в **подробно** разглеждане на образните черти на Божиите отношения с Израел (

както те са изложени в Скинията, Храма, Закона, жертвите и т.н.), затова ние сега приканваме към съсредоточаване към някои от забележителните и важни **съответствия** между Юдейската и Християнската диспензации, като образ и първообраз; защото Юдейската Църква изобразила предварително всичко, което Християнската Църква в същност преживява. А много от тези черти на съответствие са паралелни не само по характер, но също са близки и по относителното им **време** на проявление. Дори в националната им история и в историята на много конкретни индивиди от този народ, намираме съответствия, отбелязани в Писанията. Някои от тях християнските мислители забелязали отдавна, а някои от тях били изцяло пренебрегнати. Пред нас тук се открива едно прекрасно и плодно поле за мисъл и за изучаване.

Павел определя Юдейската Църква като „ Израел по плът”, а Християнската Църква – като „ Божият Израел” (1 Кор. 10:18; Гал. 6:16). Ето защо можем правилно да ги определим като Израел по плът и Израел по дух. По- високото равнище на духовния дом е отбелязано също от Апостола, когато описва Израел по плът като дом (семејство) на „**слуги**”, а Израел по дух, като дом на „**синове**” (Евреи 3:5,6; Рим. 8:14). Домът по плът били почетни слуги на духовния дом по различни начини, но главно в това, че несъзнателно, под Божие ръководство осъществявали пантомима от илюстрации на духовните неща, които като се изучат и забележат, благославят и просветляват в голяма степен домът на синовете.

В Божието предвиждане и в двата случая има Номинален Израел и Действителен Израел, макар че на хората те се явявали като един;

номиналния и реалния не били ясно различими преди края на жертвите на съответните им векове, когато съответната истина хвърля светлина, осъществява разделянето и показва кои са от действителния и кои – от номиналния Израел. За дома по плът Павел казва: „ Не са всички Израел, които са (номинален) от Израел”(Рим. 9:6) . Нашият Господ признал същия факт, когато казал на Натанаил: „Ето един **действителен** Израелтянин, в когото няма измама”, а също и когато по времето на жътвата разделил действителната от номиналната и нарекъл първата „ценно жито”, а втората просто „плевана”, макар че житото било сравнително само една шепа, а плевката включвала почти всички от този народ. В подобна пропорция и под подобна фигура са посочени номиналните и действителните членове на духовния Израел през Евангелския век, а така също и разделянето им в края на Евангелския век. Тогава само житото, сравнително малък брой, едно „малко стадо” ще се отдели от масите на номиналния Духовен Израел, докато голямото болшинство, бидейки плевели, а не действително жито, ще бъдат отхвърлени като недостойни за главната милост, към която били призвани и не ще се считат към Божиите скъпоценности.- Рим 9:27; 11:5; Лука 12:32; Мат. 3:12; 13:24-40.

Глава на дома по плът бил Яков, по прозвище Израел (княз), който чрез **дванадесетте** си синове основал дома, който носел името му, Яков дом, дом на **Израел**. Така е и с духовния дом. Основателят му Христос го установил чрез дванадесетте Апостоли. Този дом също носел името на основателя си- Христова Църква. В определеното време Бог призвал първо Израел по плът, но по времето на милост и по времето на реализация, духовния Израел е пръв. По

такъв начин първия става последен, а последния- пръв. (Лука 13:30) Писанията ясно отбелязват двата Израелеви дома, като семе по плът на Авраам и духовно семе на Бог Йехова- небесния баща, когото Авраам изобразявал.

Някои, заслепени и невиждащи важните истини предполагат, че изразът „двата израелеви дома“, се отнасят до разделението на Израел по плът на две, след разцеплението в дните на соломоновия син Ровоам. Нужно е само да си припомним, че след пленяването им във Вавилон, при възстановяването им в Палестина, на всички израелтяни от всички племена, които били в плен на великото владение на Мидоперсия, включително земята на Сирия и Вавилон, била дадена свобода да се върнат, ако желаят в собствената си земя (Ездра 1:1-4) Много от верните израелтяни от **всички** племена, които почитали Божиите обещания, свързани със святата земя и със светия град, се завърнали в различните градове на Палестина. Племето Юда, главното племе, в което била установена законно царската власт и на чиято територия бил разположен главния град Йерусалим, естествено било водещо племе при повторното му изграждане. Но след завръщането във Вавилон, Израел не бил повече разделен народ, а пребивавали заедно, както било първоначално, като един народ и били известни с първото си име- Израел.- Виж Неемия 11:1; Ездра 2:70

Това е по- нататък подчертано в Новия Завет. Бог и Апостолите говорят за Израел по плът като за един народ. Павел казва, че Израел „търсел“ , но само „остатък“ бил намерен за достоен (Рим. 10:1-3; ;9:27; 11:5-12,20-25; Деян. 26:7). Нашият Господ бил „пратен при (всички) изгубени овце на (единия) Израелев дом“. Все пак, когато не позволил на учениците си да излезнат извън Палестина

да ги търсят (Мат.10:5,6; 15:24), е очевидно , че тези, живеещи в Палестина представят **целия** Израел. Петър също говори за Израел по плът като за един дом и адресирайки народа на Израел казал: „ Нека целият Израелев дом знае” и т.н. Яков също говори за дванадесетте племена като за един народ. (Деян. 2:36; Яков 1:1) Много от племената живеели в Палестина, а много от тях живеели в заобикалящите ги народи. По такъв начин Павел срещал и проповядвал на израелтяни в почти всеки град в Мала Азия и Италия, но те били винаги признати като един народ. Единственият друг Израел бил духовния Израел.

Бог направил специални завети или обещания и на двата Израелеви дома. Обещанията на Израел по плът били всички **земни**, докато към духовния дом, всички били **небесни**. Въпреки че обещанията към дома по плът били (и все още са) велики и скъпоценни, обещанията към духовния дом са характеризирани като „ по- добри” обещания и „ изключително велики и скъпоценни обещания” (Евреи 8:6; 2 Пет.1:4) На дома по плът било казано: „ И сега ако наистина послушате гласа ми и опазите завета ми, от всичките народи, вие ще ми бъдете царство от свещеници и народ свят.” И макар че целия Израел отговорил и казал:” Всичко що рече Господ ще сторим”(Изход 19:5-8), а след това не опазили завета си. Но все пак верните измежду тях , които ревностно се опитвали в слабостта си да го пазят, в Хилядогодишния век ще бъдат „ князе по цялата земя”, членове на земната фаза на Божието царство. – вж. Том 1 гл. 14.

На духовния дом напротив, е казано: „ И вие като живи камъни, зидайте се на дом духовен, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви*, благоприятни на Бога чрез Исуса...” „

Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на този, който ви призова от тъмнината в своята чудесна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте **Божий народ**, не бихте придобили милост, а сега сте придобили.” -1 Пет. 2:5,9,10.

По Божие назначение Израел по плът имал Скиния, която била образна, както сама по себе си, така и във всичките и служби (Евреи 9:1,2,9,10). Но духовния Израел имал „истинската (първообразна) скиния, която Господ е поставил, а не човек” (Евреи 8:2). За службите на образната скиния било назначено образно свещеничество, глава на което бил Аарон, което принасяло образно жертви за синовете на образния народ и осъществявало образно очистване или оправдание всяка година. Първообразната Скиния имала своето Свещенство, което принасяло по- добрите жертви (Евреи 9:23), които всъщност завинаги отменят греховете на света. На това Свещенство нашия Господ Исус Христос е главен Свещеник- Първосвещеник на нашето призвание (или чин)- Църквата, която е неговото тяло са под свещеници. Цялата номинална църква не е това Свещеничество- но истинската Църква- верните в Христос Исус, които следват в стъпките на нашия Велик Първосвещеник в жертвата му.

*Думата „духовни” в този текст (5 стих) липсва в най- стария гръцки ръкопис- Синайския. Правилността на пропуска е очевидна, когато разберем, че не са жертвани духовни неща, а земни или човешки привилегии, права и т.н

Друга отбелязана черта на съответствието между образ и първообраз, отбелязана в Писанията е, че и двата дома на Израел

(по плът и по дух), били отведени пленници във Вавилон. Това ще се види по-ясно, когато започнем да разглеждаме в следващата глава „ Вавилон Велики- майка на блудниците” (Откр. 17:5,6). Тук просто споменаваме съответствието. Израел по плът бил взет в плен от буквалния Вавилон, който бил построен на буквалната река Ефрат, докато в Евангелския век, мистичния или фигуративен Вавилон, който отвел в плен духовния Израел, е нарисуван, седящ на мистичната река Ефрат. В образа, златните съдове на храма били отнесени и осквернени от буквалния Вавилон; в първообраза скъпоценните, свети (златни) истини, принадлежащи за служба в истинския Храм, Църквата (1Кор. 3:16,17; Откр. 3:12) били отместени от подходящите им места- преобърнати и погрешно приложени от мистичния Вавилон. Буквалният Вавилон, който бил построен на река Ефрат, което допринасяло материално за богатството и ресурсите му, бил завладян чрез отклоняване водите на реката. Така и мистичния Вавилон седи на, подкрепян е от много води (народи, нации) и падането му е предсказано чрез отклонение на крепителите и снабдителите му- народа. –Откр. 16:12

**ПАРАЛЕЛИ ЗА ВРЕМЕ,
ИЗМЕРВАЩИ СЯНКА И СЪЩНОСТ-
ОБРАЗ И ПЪРВООБРАЗ**

Сега ще разгледаме най-чудесната черта на това образно съответствие, а именно, елемента време, който във всяка инстанция поддържа и потвърждава датите, посочени от юбилеите,

хронологията и предсказаното приключване на времената на езичниците и особено с тази цел е въведен тук този въпрос- че силата на този чудесен паралелизъм, може да увеличи и утвърди вярата на Божиите чеда в елемента време на неговия план, за което и очевидно бил въведен (Евреи 9:9, 23; 10:1)

От всички пророчества и доказателства за време, няма по- поразяващо и убедително от това. Урокът, който то учи е поразителен, поради самата си простота и убеждава сърцата на смирените. Не само Израел по плът и церемониите му били образни, но и Юдейският век бил образ на Евангелския век. Те са точно с еднаква продължителност и си съответстват един на друг, така че виждайки и възприемайки Юдейския век, дължината му и особеностите му на жътвата или края му, можем да узнаем точната продължителност на Евангелския век, първообраза, и можем да разберем какво да очакваме и кога да очакваме жътвата на Евангелския век. Но нека сега да продължим да доказваме това, защото макар че можем да го вземем за гарантиран общ принцип и кажем, че както различните черти на Юдейската система съответстват на тези на Евангелския век, така също и **времето** би трябвало да съответства, макар че Бог не ни оставя да **направим такова заключение**, но ясно, макар и непряко ни е казал това.

Павел ни казва, че Бог отхвърлил дома по плът от милост, по време на избиране на дома по дух и че когато дома по дух бъде избран, Божията милост ще се върне към дома по плът. Той казва: „Защото, братя, (братя на Църквата или духовен Израел), за да не се мислите за мъдри, искам да знаете тази тайна, че частично закоравяване сполетя Израел (естественния или по плът), само докле възлезе пълното число на езичниците.* Както е писано:” Ще

дойде от Сион (обещания) Избавител (Христос, нашия Господ, главата, и остатъка от верните малцина, от двата номинални дома на Израел, който ще съставляват неговото тялото- Църквата) и ще отвърне нечестията от Якова.” И така целия Израел ще бъде спасен (защото това е моят завет с тях), когато ще **отнема греховете им**. Колкото до Евангелието (вишното звание на този век), те са неприятелни (отхвърлени) за нас (за да имате предимство и наследите най- избраното- духовните части на обещанията); но когато говорим за избора (по който те са били избрани да получат специалните земни милости от Бог, обещани на техния баща Авраам и неговото семе- естествените наследници), те са възлюбени Богу заради отците им; защото дарът и призоваването от Бога са неотменими”. Онова, което Бог обещал, със сигурност ще изпълни. Знаейки края от началото, Бог Йехова никога не правел Завет, който ще поиска да наруши. В това пророчество Апостолът дава приблизително дължината на Евангелския век, като посочва, че започнал с отхвърлянето на Израел по плът и че ще завърши с възвръщане милостта им към тях. Поставяйки твърденията на Павел и Петър (Рим. 11:27 и Деян. 3: 19, 20) заедно научаваме, че времето за възвръщане милостта към Израел ще бъде в началото на времената за Възстановяване , при Второто идване на нашия Господ. Павел казва, че възвръщането на милостта към този народ ще бъде, когато **Бог отнеме греховете им**, което, казва Петър ще стане във времената за освежаване или Възстановяване , което ще настъпи, когато нашия Господ дойде за втори път, когато небесата повече не ще го задържат.

*Никои не трябва да бърка това „ пълно число на (или от) езичниците с „ Времената на езичниците”, споменати преди. „ Времената на езичниците”, както беше посочено, е период от време, през което на езичниците е позволено да управляват света; докато „пълното число на езичниците” се отнася до „ **пълното число**” , което ще бъде избрано измежду езичниците ,за да се комплектува Евангелската Църква, която с „остатъка”, избран измежду израелтяните (което ще включва Апостолите), ще състави Църквата на Христа, светия народ, Царското Свещенство, Царството на Бога, на което ще бъдат предоставени Царството и владението над земята.

Датата на Второто идване на нашия Господ и зората на времената за Възстановяване вече посочихме, че е А.Д. 1874 г, затова би трябвало да очакваме да видим някои белези за възвръщане на Божията милост на Израел по плът след А.Д. 1874 г. като една от първите черти на делото за Възстановяване. И, разбира се, ние виждаме, че милостта започва да се завръща към тях. И всяко свежо доказателство за повдигане слепотата на Израел и за божествената милост към тях е когато, според думите на Апостола, имаме доказателство за завършването на Евангелския век и че „малкото стадо” е на път да бъде завършено. Но ние имаме по-нататъшно доказателство, което ни дава **точната дата**, когато милостта щяла да започне да се завръща към Израел. Освен това ние вече видяхме, че мярката на Израел по плът - състоянието на **отхвърляне** е мярка за времето за **специална** милост към други, защото повикването на друг народ (Езичници) да бъдат сънаследници с Христа, който повик завършва при започване на

Времената за Възстановяване, но не **при** самото му начало (други пророчества посочват това).

Но спрете за момент. Нека няма неразбиране по този въпрос. Когато **повика** за висшата привилегия да се стане член на Църквата, невеста и сънаследница с Христа престане, това по никакъв начин не означава, че всички, които вече са призовани, са сигурни, че ще се сметат за достойни и затова избрани, защото „Мнозина са **призовани**, но малцина - избрани”. Защото само малцина от призованите се съобразяват с условията на повика. Нито от това се подразбира, че онези, които след това **не** ще бъдат призовани към „ вишното звание” не ще им бъдат предложени други милости. Факт е, че когато „вишното звание” се прекратява, това е защото великият Дизайнер на плана на вековете е почти завършил **онази част** от плана си, предназначена да бъде осъществена през Евангелския век- а именно избиране на Евангелската църква. Не всички били призвани за тази висока почит. Специално сме информирани, че Божието намерение било да избере за тази цел само ограничен брой „малко стадо” в сравнение с човешките маси. След това били призвани достатъчен брой и времето за повика завършва и повече не е подходящо да се разширява **този** повик и на други. Ще бъде все още възможно вече призованите, които приели повика, да направят званието и избирането си сигурно, като останат верни на завета си за пълно посвещение на Бога, дори до смърт; и все още ще бъде възможно тези, които не спазват това, да отпаднат. Този повик, който трябва да приключи , когато били вече достатъчно поканените, от които се комплектува облагодетелстваното “ малко стадо”, „ тялото на Христа” , не е само лимитът на Божията любов и милост и повик. Неговият

завършек ще затвори само небесния „висш“ повик. Където завършва този повик, където вратата на тази възможност се затваря, друга врата започва да се отваря- вратата на възможността да се навлезе в широкия път на святост и да се върви нататък- не към Божествено естество, за което беше призвана Евангелската църква, за към вечен живот и съвършенство като човешки същества.- Виж том I , глави X и XI.

Но сега за **точната дата** за възвръщане на милостта към Израел, която бележи точния край на небесното звание- от която дата Израел ще започне да проглежда и да нарастват доказателствата за възвръщане на божествената милост и от която дата също ще престане Божият повик към небесни почести и само онези, които били вече призвани ще бъдат привилегировани да спечелят тази награда чрез верност до края на живота.

Израел по плът, подобно на духовния Израел, бил призван от Бога да бъде специален негов народ, особено негово съкровище над другите народи (единия е земно съкровище и е образ на другия, който е небесно съкровище). Отделени от света, те били получатели на специална милост от Бога е продължение на хиляда осемстотин и четиридесет и пет години (1845 г.) Този период започнал с началото им на **националния им живот**, при смъртта на Яков- последния от патриарсите, когато за пръв път били признати като народ и наречени „ дванадесетте племена на Израел“- едно национално име. – Виж Бит. 49:28; 46:3; Второзак. 25:5. Тези хиляда осемстотин четиридесет и пет години завършили с отхвърлянето им на Месия.- А.Д. 33 –когато пет дена преди разпятието му ,той им се представил за техен Цар и след като не бил приет, заявил: „ Остава се домът ви пуст” (Мат. 23:38)/. Краят

на милостта към тях била точката на падението им, което продължило тридесет и седем години (37) и завършило в А.Д.70 г. при тоталното унищожение на националната им държава, както и на града и храма им. Трябва да се отбележи обаче, че Бог продължил милостта си към определени индивиди от този народ, след като народът, като цяло, бил отсечен, защото евангелския повик бил **ограничен** до определени индивиди в продължение на три и половина години, тъй като след Петдесетница , след смъртта на Исус бил достигнат първия езичник- Корнелий. (Деян. 10) Това бил пълният край на седемдесет седмици на милост, обещани чрез Даниил, както било писано: „ Ще потвърди завета с мнозина за една седмица“. Тази седемдесета седмица започнала при кръщението на нашия Господ; неговия кръст (мъченически при смъртта) отбелязвал нейната среда , а милостта била ограничена до Израел по плът до приключването ѝ.

През време на дългият им период (1845 г.) на национална милост, през което време други народи били пренебрегнати, Израел имал комбинирани наказания и благословии, но дори наказанията за греховете им били доказателства и елементи на Божията милост и бащина грижа към тях. Той им изпратил скръб и често им позволявал да бъдат отвеждани в плен, когато го забравяли и не му се покорявали и все пак, когато се покайвали и извиквали към Бога, той винаги ги слушал и освобождавал. Цялата история на този народ така, както е записана в Изход, Исус Навиев, Съдии, Летописи и Царе атестира факта, че Бог не скривал за дълго лицето си от тях и че ухото му било винаги отворено за разкайващия се вик- до деня, когато дома им бил оставен пуст. Дори в онзи ден Бог им опростил много повече от всеки друг път и им изпратил дългообещания

Месия, Освободителя в лицето на нашия Господ, неговия Син. Негодността на този народ да бъде повече негово собствено съкровище или в някаква степен да представлява Божието Царство на земята се появило в отхвърлянето на Светия, безвреден и неопетнен и желанието им да го убият.

По такъв начин поради негодността им, денят на най-голямата милост се превърнал в деня на отхвърлянето им и отпадане от милост. А великата милост да станат сънаследници с Месия, която Израел, с изключение на верния „остатък“ (Ис.1:9; 10:22,23; Рим 9:28, 29; 11:5) е изгубил, поради тяхната слепота и коравосърдечност, била предоставена на повярвалите езичници: не на езическите народи, но на оправдани вярващи от всеки народ-макар че милостта първоначално била три и половина години, ограничена изключително към вярващите от израелския народ. Заслепени като народ от национални предразсъдъци, великата награда, която била предложена първоначално, но за която се оказали недостойни, отишла при един свят народ, съставен от достоен „остатък“ от народа им, заедно с други призвани от езическите народи, които в арогантната си гордост някога презирали като „кучета“. А обещаната Божия милост не ще се върне към тях като народ, за да премахне слепотата им, **докле** пълното число на „особения народ“ не бъде призван от езичниците - докле пълното число на езичниците не достигне висшата милост.

По такъв начин Павел заявил (Рим. 11:7) „Израел по плът не получил това, което търсел, а именно главната милост, като предполагали ,че главната милост за земните благословии и с гордо сърце твърдели, че тяхното благословение е тяхното

естествено рождено право и като по-нататъшна заслуга-делата им, те сляпо се препънали и отхвърлили **милостта** чрез Христа. Както предсказал Давид, трапезата им, толкова щедро разстлана с богатите обещания и благословения, предложена им **чрез Христа**, станала „уловка и примка, камък за препъване и отплата“, поради тяхното коравосърдечие. (Рим. 11:9,10; Псалм 69:22-28). Христос, който дошъл да ги изкупи и който би ги издигнал в положение на слава, надвишаваща онова, което биха могли да желаят или мечтаят, било за гордостта им „камък за препъване и скала на съблазън“ - Рим. 9:32,33; Исая 8:14.

Все пак ослепяването на Израел било само „частично ослепяване“, а не тотална загуба на зрение, защото свидетелството на Закона, Пророците и Апостолите било открито за всички, независимо дали са юдеи или езичници; и през Евангелския век всеки юдеин, който изтрие заблудата на предразсъдъците и гордостта си и смирено и с благодарност би могъл да приеме Божията милост с брата си езичник. Все пак малцина могли да на правят това; и никаква **милост** не ще гарантира и никакво **специално** усилие не ще ги убеди като народ в истината или преодолее предразсъдъците им, докато пълния брой на езичниците не се изпълни или с други думи, докато не се състави Духовния Израел.

След като отхвърлили Месия-след като дома им останал пуст-Израел немал белези на Божия милост. Дори самите юдеи трябвало да признаят, че сълзите, стенанията и молитвите им останали без отговор и както било предсказано от пророците им, те били „чрез думи и мълвене“ във всички усти на народите, макар че преди това Бог чул молитвите им, забелязвал сълзите им и ги върнал в собствената им земя и постоянно им оказвал милост.

Оттогава насетне той обаче не им обръщал внимание и не им оказвал **никаква милост**. След като казали „ Кръвта му да бъде върху нас и нашите деца”, те били под едно постоянно наказание и бли разпръснати и преследвани измежду всички земни народи, както и било предсказано. Тези са фактите, които всеки може да прочете на страниците на историята. А сега нека се върнем към пророците, които особено силно са предсказали тези факти и какво казват същите пророци относно бъдещето им.

Чрез пророк Йеремиа (глава 16) след като Господ казва на Израел как са го забравили, заявява: „Затова ще ви отхвърля от тази земя в земя, която не сте познали, ни вие, ни отците ви и там ще служите на други богове (управители) денем и нощем, понеже **не ще покажа милост** към вас.” (9-13 стихове). Тези дни настъпили, когато отхвърлили Месия. Колко буквално се изпълнило това, всеки може да съди, а и самите те трябва да признаят, че това пророчество не може да се отнася към някое от предишните им пленничества на заобикалящите ги народи- Сирия, Вавилон и т.н.

Против такъв извод сме предпазени от израза: „ В земя, която не сте познали ни вие, ни отците ви”. Авраам дошъл от Уе Халдейски-Вавилония , а Яков – от Сирия. (Второзак. 26:5) Разпръскването на Израел сред всички народи е след приключване на 1845-те им години на милост и никое друго от пленничествата им не подхожда на посочения израз : „Земя, която **вие и бащите ви** не са знаели”. Тогава това, заедно с липсата на милост положително бележи това пророчество като отнасящо се до сегашното разсейване сред всички народи.

Но макар че ги отсекул за известно време от всяка милост, Бог не ще ги остави отсечени завинаги, но казва: (Йер. 16:13-15) ” Защото идват дни, говори Господ и няма да рекат вече: ” Жив Господ, който възведе израелевите синове от Египетската земя, но жив Господ, който възведе израелевите синове от северната земя (Русия, където живее почти половината от еврейската раса) и всички места, където беше ги изгонил. И ще ги върна пак в земята им, която дадох на отците им!”

Ние можем да умножим цитатите от Пророците и Апостолите относно последното завръщане на Божията милост на Яков, или Израел по плът след избиране на пълното число на „ тялото на Христа” от езичниците, но изследователят може да направи това като използва Конкорданс или Библия с препратки. Сред многото посочени препратки за тази милост и възвръщането ѝ към Израел в Новия Завет са тези на Яков, Деян. 15:14-16, на Павел, Рим. 11:26. Но те първо трябва да изпият последната утайка от наказанието им и по такъв начин това е изразено в забележителното пророчество (18 стих):” И първо (преди да дойде милостта) ще им направя двойно въздаяние за беззаконието и греха им.” Еврейската дума , преведена тук „двойно” е „мишнех” и означава втора част-повторение. Разбрана по такъв начин, пророческата декларация е, че от времето на отхвърлянето им от всяка милост до времето на възвръщането им към милост, ще бъде повторение или **двойно време** на предишната им история, през което време се радвали на Божествена милост.

Както е посочено в придружителната диаграма, периода на милост към тях, от началото на националното им съществуване при смъртта на Яков до края на тази милост при смъртта на Христа А.Д.

33, бил хиляда осемстотин четиридесет и пет години (1845 г.), а „двойното“ им (мишних) повторение или удвояване на същата продължителност от време- хиляда осемстотин четиридесет и пет години (1845 г.) **без милост**, започнали тогава. Хиляда осемстотин четиридесет и пет години А.Д. 33 сочи годината 1878 г. като край на периода на немилост. Прибави към 33 А.Д. 1845 г. и това ще е равно на 1878 г. А.Д.

Всички пророчески пунктове в началото са ясно отбелязани и би трябвало да очакваме някакво доказателство за възвръщане Божията милост към Израел по плът („Яков“) в или около А.Д. 1878 г. Това намираме във факта, че сега на юдеите са позволени привилегии в Палестина, които им били отказани през миналите векове. В същата тази година- 1878 г. А.Д. се изпълнило „ двойното“ им и Божията милост трябвало да се върне към този народ. В тази година се състоял Берлинският конгрес на нациите, на който конгрес лорд Биконсфийлд (евреин), тогавашен премиер- министър на Англия, бил централна фигура и взел дейно участие там. Англия поела главния протекторат над азиатските провинции на Турция, между които била и Палестина; а турското правителство изменило законите, отнасящи се до чужденците, което в огромна степен подобрило условията на юдеите, които тогава живеели в Палестина, като отчасти това отворило вратата за други условия да се настанят там, с привилегията за се поддържа собствеността. Преди юдеина бил „куче“, което било бито, ритано и малтретирано от мохамеданския им управител и му били отказани най-обикновените привилегии на съществуване в земята, която била свещена за него, както в паметта на миналото, така и с обещания, които засягали бъдещето.

По същото време, когато вратата на Палестина била отворена за тях, възникнало жестоко преследване в Румъния и Германия и особено в Русия, което все още, нараствайки, продължава. Чрез един закон след друг, те били ограбвани от правата и привилегиите си от правителствата, както и малтретирани от съседите си, докато голям брой били принудени да напуснат. Но това преследване е, без съмнение също и милост, като ще клони и вече клоняло да ги накара да гледат към Йерусалим и да им напомни, че са наследници на известни и богати земни обещания.

Ние обаче трябва да помним, че годината А.Д. 1878 била повратна точка на възвръщане милостта към Израел по плът. Както вече научихме от изучаването на „ Времената на езичниците“, Йерусалим и народа му ще продължи да бъде тъпкан - контролиран и потискан от езичниците, „докле се изпълнят времената на езичниците“ и затова, макар че милостта била надлежна и започнала в А.Д. 1878 г, юдеите не ще получат обратно пълна милост преди настъпване на 1915 г. По такъв начин възвръщането им към милост ще бъде постепенно, както било и отпадането им от него. Забележително е също, че двата периода на падение и издигане са точно със същата дължина- отпадането било постепенно с момент на нарастване в продължение на тридесет и седем години от А.Д. 33, когато националната им милост се прекратила (към 70 А.Д.), където националното им съществуване свършило, земята била запустена, а Йерусалим бил тотално разрушен. По такъв начин историята отбелязва началото и завършването на отпадането им, докато пророчеството отбелязва въздигането им - 1878 г и 1915 г., сочейки един точен паралел от тридесет и седем години. Това е по- нататъшна част от тяхното

„мишне“ (двойно), споменато от пророка. Макар че по такъв начин повратната точка на Юдейския и Евангелските векове е ясно отбелязана от А. Д. 33 и А.Д. 1878г, респективно от отхвърлянето на Израел и възвръщането им към милост, все пак делото на всеки от тези векове застъпва следващия век. По такъв начин, достигайки повратната точка на Юдейския век, след това се **застъпва** с откриването на Евангелския век, също както и завръщането на милостта им, която е една от откриващите черти на Хилядогодишния век се застъпва със завършване жетвата на Евангелския век. За тридесет и седем години (от 33 г. А.Д. , край на тяхната национална милост до 70 г. А.Д., тяхното пълно отхвърляне) Израел, с изключение на верния остатък, отпадал, а броят на вярващите езичници нараствал - Юдейския век завършвал, а Евангелският - започвал; и за тридесет и седем години (от 1878 г. до 1915 г.) Евангелският век завършва, а нещастията върху т.нар. Християнство, с изключение на верния остатък, се подготвят, докато също се подготвя и Възстановяването на Израел и на всички хора. Така датите 33 А.Д. и 1878 А.Д. отбелязват кога делото на респективно нови векове започнало, въпреки продължаващото делото по жътвата на предишния век и унищожаването на отхвърлените, било разрешено да продължи тридесет и седем години в новия век и в двата случая. Така застъпването на диспензациите, както и края на всяка, са определени ясно.

На всеки от тези застъпващи се периоди, се пада двойна работа, събаряне на старото и установяване на новото устройство или диспензация. Както Юдейския век и народа били образи или сенки, така очакваме резултатите тук да бъдат много по-обширни, отколкото там. Така и ще ги намерим. Това двустранно дело е

посочено в твърдението на пророк Исая - „ Защото (1) денят на отмъщението беше в сърцето ми и (2) настана годината на изкупените ми” –Исая 63:4

Това не е изкусно замислено съответствие, уредено да подхожда на фактите, защото много от тези паралели били видени от пророчеството и били проповядвани, както е представено тук, няколко години преди А.Д. 1878 г. – това е годината, провъзгласена като време за възвръщане милостта към Израел, преди то да настъпи и преди някакво събитие да го отбележи. Авторът на този том публикувал тези заключения от Писанията във форма на памфлет през пролетта на А.Д. 1878 г.

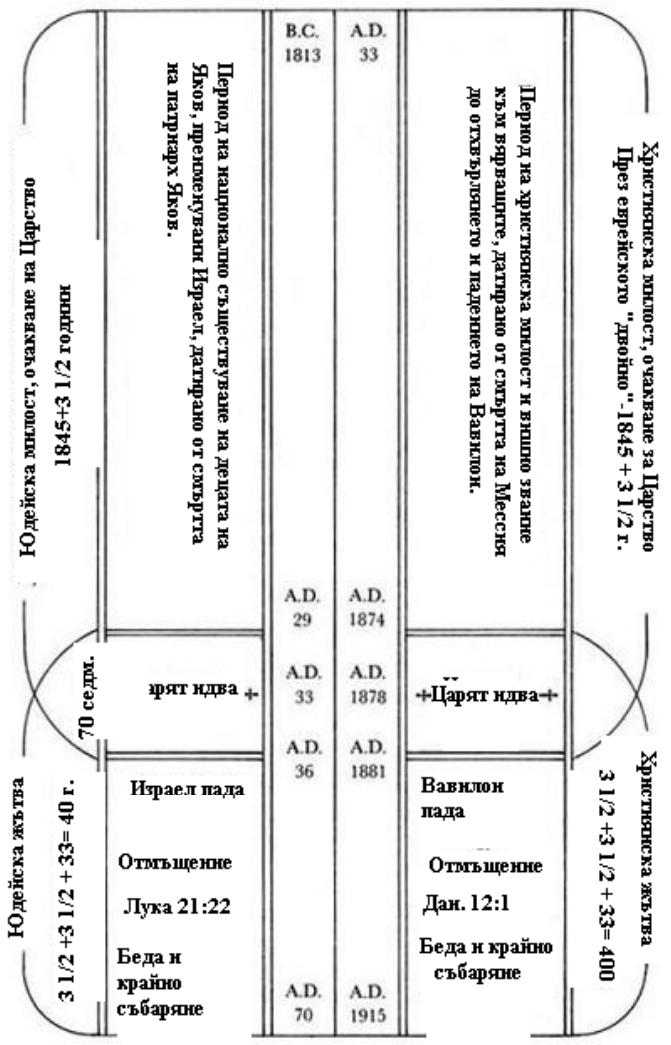
Едва ли свидетелство би могло да бъде по- силно и все пак да бъде пазено в тайна преди подходящото време за нарастване на знанието и мъдрите (в небесно учение) да могат да го разберат. Точната година на отхвърлянето на Израел, да, дори до самия ден, ние знаем, че щели да имат мишне или двойно. Пророкът изрично заявява, че този паралелен период е дълъг хиляда осемстотин и четиридесет и пет години (1845) и че завършил през 1878 г., както ние мислим, беше показано ясно. Имайте в предвид също, че след края на „ двойното” им, проф. Делич публикувал еврейския превод на Новия Завет, който вече е в ръцете на хиляди евреи и е събудил голям интерес. И нека по-нататък си спомним, че най- голямото християнско движение сред евреите от времето на Апостолите, оглавявано от Рабинович и други е сега в прогрес в Русия. То започнало около времето след 1878 г., където завършило „ двойното” на Израел, като времето на пробуждането на езичниците било след отхвърлянето на Израел през А.Д. 33 г.

Спомнете си сега думите на Апостола, които сочат ясно, че били отсечени от Божествена милост и от **земни завети, докле** се изпълни или завърши числото на езичниците- **до края на Евангелския повик**- и тогава ще видите, че 1878 г. е забележителна дата от дълбоко значение за духовния Израел- не по- малко важна и за Израел по плът.

Обаче никой друг, освен нашия Господ Исус не знаел важността на века и на закона, неговия край и началото на Евангелския век (дори Апостолите знаели само отчасти и видели смътно до след Петдесетница), така ние можем сега да очакваме само Тялото на

ДВАТА ИЗРАЕЛЕВИ ДОМА

-Паралели-

Христа, помазано със същия дух, да види ясно завършването на Евангелския век и голямата му важност. Бедните юдеи и много неискрени християни дори още не знаят за великата диспензационална промяна, която ще се случи при Първото идване - края на Юдейския век и откриването на Евангелския век, подобно и сега малцина знаят, докато външни доказателства докажат това на естественото им зрение, че сега сме в края на „жътвата“ на Евангелския век и че А.Д. 1878 г. отбелязва тази толкова важна точка. Както и не се предполагало, че другите, освен малцината верни ще виждат и знаят и няма да бъдат в тъмнината на света. „ На вас е дадено да знаете“, казал нашия Господар.

Но някой би могъл да каже, че би трябвало да разгледаме доказателството за „мишнех“ или удвояване на преживяванията на Израел като силно доказателство, ако е споменато и от друг пророк, макар и Йеремиа да е бил наистина Божий пророк. Но имаме такъв отговор, че твърдението на един заслужаващ доверие Пророк е добра и подходяща основа за вяра, а и че много от забележителните доказателства за Първото идване били предсказани само от един Пророк; при все това Бог е богат на милост и състрадателност и имал в предвид слабата ни вяра и отговорил на сърдечната ни молитва предварително, предвиждайки повече от едно свидетелство.

Нека сега обърнем внимание на пророчеството на Захария 9:9-10. В пророческото видение той върви покрай Исус, който язди към Йерусалим- А.Д. 33- пет дни преди разпятието си (Йоан 12:1-12), и пророка викал към народа: „ Радвай се много , дъще Сионова, възклицавай , дъще Йерусалимска, ето, Царят ти иде при тебе, той е праведен и спасява, кротък и възседнал осел“. Отбележи ясното

изпълнение на тези думи- Матей 21:4-9,43, Йоан 12:12-15; Лука 19:40-42. Всяка точка се изпълнила, дори виковете. Когато народът викал „Осанна“, фарисеите поискали от Исус да им забрани, но той отказал, казвайки: „Ако те мълчат, камъните ще викат.“ Защо? Защото било пророкувано, че ще има вик и всяка точка на пророчеството трябвало да се изпълни. Нека тази подробност на детайла в пророческото изпълнение ни даде доверие и в по-нататъшните твърдения на този и други пророци.

След като накратко отбелязал злите последствия, които щели да последват отхвърлянето на Царят им (Захария 9:10), Пророкът, говорейки за Бог Йехова, се обърнал по следния начин към тях (стих 12): „ Върнете се в крепостта, вие, обнадеждени затворници; **още днес** възвестявам, че ще ти отплатя **двойно**“. Думата „ двойно“ тук е същата, използвана от Йеремиа- „**мишнех**“- повторение или друга равна част. В продължение на години Израел бил под римско робство, но те били „затворници на надежда“, надяващи се за идващия Цар, който щял да ги освободи и издигне до обещаното владение на земята. Сега техния Цар, техния силен стълб дошъл, но толкова кротък и смирен, че в гордите си сърца, те не го признали като такъв Освободител. И много повече те станали затворници на греха и този велик Освободител имал за още по- необходима цел да ги освободи. Нашият Господ бил с тях три и половина години , изпълнявайки сред тях Писанията, а сега настъпил последният и окончателен тест- биха ли го приели него, Божия Помазаник като техния Цар? Предузнаването на Бога, че ще отхвърлят Месия е посочено в пророческите думи: „Още и днес възвестявам, че ще ти отплатя двойно.“

Това пророчество не само не оставя съмнение, че ще има двойно-удвояване на наказание, добавено към преживяното от Израел, поради това, че отхвърлили Месия, но то също бележи точния ден, когато започнало то и прави заключенията, извлечени от пророчествата на Йеремиа и фиксирани от думите на нашия Господ: „Оставя се домът ви пуст”, двойно по- силни, ясни и точни.

Припомнете си думите на нашия Господ по това време и във връзка с това:” Йерусалиме! Йерусалиме! Ти, който избиваш Пророците и с камъни убиваш проведените до тебе, колко пъти поисках да събера твоите чада, както кокошка прибира пилците си под крилете си и не искахте! **Ето, вашият дом се оставя пуст**, защото казвам ви, отсега няма да ме видите, докато не кажете: Благословен е, който иде в Господнето име!” (Мат. 23:37-39). Ние също четем, че в последният ден на изпитанието им: „И като наближи (яздейки магаре), та видя града, плака за него и каза: „ Ех, ако ти бе познал поне в този ден това, което служи за мира ти! Но сега това е **скрито от очите ти.**” (Лука 19:41,42) Благодарим на Бога сега, че двойното им е завършено и можем да видим, че слепотата им започва да се премахва, а това дава радост на светиите за тяхна собствена сметка, а така също, защото разбират, че прославянето на Христовото тяло приближава.

Но нашият любящ Отец, който очевидно желяел, без съмнение, да укрепи сърцата ни и върху малкия въпрос, който решава и доказва толкова много, ни е пратил слово, относно „двойното” на Израел чрез друг от своите най-почитани служители- пророк Исаия.

Пророка застава на позицията при края на времето , когато „двойното” (мишних) се изпълнило –А.Д. 1878 г. и обръщайки се

към нас, които живеем сега, ни съобщава Божията вест, казвайки: „Утешавайте, утешавайте хората ми, говори Бог ваш. Говорете утешително на Йерусалим и викнете към него, че времето на войнстването му се изпълни, че беззаконието му се прости, защото взе от ръката Господня **двойно** * за всичките си грехове” –Исая 40:1,2

Изучаващият пророчеството ще забележи, че пророците се различават по гледните си точки на израза. Понякога говорещи за бъдещи неща, като бъдеще, а понякога заемащи бъдеща позиция и говорещи от тази заета позиция; както например Исая говори за

*Еврейската дума, преведена тук двойно е „ кефел”, която означава двойно, в смисъл на нещо, сгънато в средата.

рождеството на нашия Господ, като приема, че е застанал край яслата, където лежи бебето Исус и казва: „Роди ни се дете, син ни се даде и управлението **ще бъде** на рамото му..” и т.н. (Исая 9:6)

Книгата „Псалми” не може да се чете интелигентно, без да се признае този принцип. Не може да се даде по-добра илюстрация на този принцип на различна пророческа гледна точка от трите пророчества, отнасящи се до „двойното” на Израел, вече разгледани по- горе. Йеремиа предсказал, че **ще дойде** ден, когато Бог ще ги разпръсне между всички народи и че когато получат „**двойно**”, ще ги събере отново, пак с по-могъщо проявление на сила в тяхна полза, отколкото когато се освободили от египетското робство. Захария говори, като че ли живее по времето на Христовото предлагане на себе си на Израел като техен Цар и казва, че там, в **самия** ден започва да се брои „двойното” им. Исая застава до нас, в 1878 г. и обръща вниманието ни на факта, че Бог

фиксираше или **определил време** за благославяне на Израел, което вече било уредено и че това фиксирано време било след **двойното** или съответства на предишната им милост и ни казва, че ще даде на Израел утешителната вест, че „**двойното**” му е изпълнено-определеното му време-осъществено. Ще бъде наистина трудно да се реши кое от трите пророчества е най-силно и с най-голяма важност. Всяко от тях е важно и всяко само ще бъде достатъчно силно, но комбинирано с тройна връв, с чудесна сила за смирените, ученолюбивите и доверчиви чеда на Бога.

Силата на тези пророчески изрази нараства, когато си припомним, че пророците не само живели и писали, отделени от стотици години, но че писали неща изцяло противни на юдейските очаквания. Сигурно безверните и по-бавните да вярват на всичко, което Бог говорил чрез пророците си, за онези, които не могат да видят в това ясно и хармонично свидетелство, пръста и действията на Бога.

Ако някой възрази, че Берлинският конгрес и действията му не отбелязват по подходящ начин началото на възвръщане на божията милост към Израел, отговаряме, че било далеч позабележително възвръщането на милостта, отколкото язденето в Йерусалим на нашия Господ, като белег на немилост. По времето, когато се случило, то не било признато като изпълнение на пророчеството. Днес има хиляди повече, които знаят за изпълнението на двойното, отколкото по времето на Петдесетница знаели, че **двойното започнало** там. По такъв начин виждаме, че детето, за което Симеон казал, че било поставено за падане и отново ставане за мнозина в Израел (Лука 2:34) доказало **падането** или камъка за препъване на Израел по плът като народ; и видяхме

как, като Глава и Капитан на духовния Израел, той щял да бъде Освободител, който да вдигне отново домът по плът и да възстанови всичко, след като „ **определеното им време**” „**двойно**” им се изпълни. Сега виждаме двойното изпълнение и милостта към Израел - започваща. Когато забележим изпълнението на словото на нашия небесен Отец, сърцата ни ще запеят:

„ Колко твърдо основание, свети Боже,
Е положено за вяра в превъзходното ти Слово”

Докато по такъв начин отбелязваме отпадането от милост на Израел и съответното му изгубване и причината за всичко това, нека не забравяме, че в това те също предзнаменували номиналния духовен Израел и че същите Пророци предсказали спъването и падането на **двата** Израелеви дома: „ Той ще бъде камък за препъване и канара на съблазън за Израелеви дома:.. – Йоан 8:14.

Точно както е истина, че имало отсичане и отпадане на номиналния Израел по плът, така ще има отсичане и отпадане на номиналния духовен Израел, номиналната Евангелска църква по подобни причини. Както отсичането и отпадането на буквалния Израел е описано живо в писанията, така е и с другия Израел. Така, както е сигурно, че остатъка от Израел по плът ще се спаси от слепотата и отпадането чрез милост и вяра, така също подобен остатък на номиналния духовен Израел ще се спаси от слепотата и отпадането на номиналната маса в „ жътвата” или края на този век. По такъв начин последните членове на истинската Църква - тялото на Христа ще бъдат отделени от номиналната църква, за да се присъединят към прославената Глава. Само те (остатъка, избран от Израел по

плът при отпадането му и малцината от Евангелския век, включително живеещия остатък, при завръщането му) съставляват истинския Божий Израел. Те са избраните, оправданите чрез вярата в изкупителното дело на Христа, призовани към съжертване и сънаследие с Христа, избрани чрез вярата и истината и осветявани чрез духа на истината, и верни, дори до смърт. Със завършване избора на това общество в „жътвата „на този век, може да се очаква известно вълнение сред житото и плевелите, защото много Божествени милости, гарантирани специално на малцината верни, ще бъдат отнети от номиналната маса, когато малкото стадо, за чието развитие били гарантирани, се завърши.

Би трябвало да очакваме, че ще има ред, както в образната Юдейска жътва, - едно разделително дело, в изпълнение думите на Пророка „ Съберете ми преподобните мои, които направиха с мен завет за жертви.” (Псалм 50:5) и както А.Д. 33 отбелязала отпадането на номиналния Юдейски дом като система към безмилост , разруха и отменяне, така съществуващата дата 1878 г. отбелязала началото на немилост, разруха и отменяне на номиналния духовен Израел, за което ще искаме да кажем повече в следващите глави.

МАТЕМАТИЧЕСКА ДЕМОНСТРАЦИЯ

Допускайки, че горепосоченото доказателство е убедително и задоволително, сега започваме да демонстрираме хронологически, че: Първо, Юдейският век от смъртта на Яков, докогато домът им бил оставен пуст, когато започнало да се брой двойното им или втората част, бил дълъг хиляда осемстотин четиридесет и пет (1845

години); Второ, че **двойното** завършило в А.Д. 1878 г. и там трябвало да започне милостта – доказвайки по такъв начин приключване милостите на Евангелския век.

Втората точка, всъщност, не изисква демонстриране, защото бидейки факт, че нашият Господ умрял в А.Д. 33, става лесно да се добавят хиляда осемстотин четиридесет и пет години към А.Д. 33 и да се намери годината А.Д. 1878, като година, в която било надлежно да започне милостта към Израел. Така че ще покажем доказателства за първото си предположение, че изчаквателния период на Израел за изпълнение на Божиите обещания **под негова милост**, бил период от хиляда осемстотин четиридесет и пет години.

Дължината на този период е напълно поставена в една от главите на Хронологията, с изключение на една подробност, а именно - периодът от смъртта на Яков до Изхода им от Египет. Този период бил особено скрит или покрит до неотдавна, когато било забелязано, че дължината на Юдейския век не била известна, а без нея двойното ѝ не би могло да се измери. Макар че пророчествата относно двойното били забелязани и разбрани, хронологията протича гладко до смъртта на Яков, но от тази дата до Изхода от Египет, няма пълен запис. Тук и там са дадени различни откъси, но няма свързана нишка, чрез която бихме могли да го узнаем. Поради тази причина, в хронологичната таблица по този пункт, бяхме принудени да погледнем в Новия Завет. Там бяхме подпомогнати от Апостола, който ни даде свързващото звено. По такъв начин научихме, че от Завета до смъртта на Тарра- бащата на Авраам до Изхода на Израел от Египет, изтекъл период от четиристотин и тридесет години (430) .

Ние намираме скрития период между смъртта на Яков и Изхода на Израел от Египет, точно, като първо изчислим периода от смъртта на Тарра до смъртта на Яков и след това извадим тези години от четиристотин и тридесет, което е периода от смъртта на Тарра до Изхода от Египет. По такъв начин:-

Авраам бил седемдесет и пет годишен (75), когато бил направен Завета с него при смъртта на баща му Тарра (Бит. 12:4), а Исак бил роден двадесет и пет години след това (25). (Бит. 21:5). Оттук следва:

От Завета до рождението на Исаак.....	25 г.
От Исааковото до Яковото рождение.(Бит. 25:26).....	60 г.
От Яковото рождение до смъртта му (Бит. 47:25).....	147 г.
Общо години от Завета с Авраам до Яковата смърт.....	_____
	232 г.
От Завета до деня, когато Израел напуснал	
Египет при Пасхата (Изход 12:41).....	430 г.
От това изваждаме периода от Завета до смъртта на Яков.....	232 г.
Периодът от смъртта на Яков до Изхода бил.....	198 г.

По този начин цялата трудност по отношение продължителността на националното съществуване на Израел е изчислена. Скритият период от смъртта на Яков до Изхода, без съмнение, бил скрит, докато станало надлежно да се види. Към това сега, добавяме периодите, представени в хронологичната таблица, както следва:

Период от смъртта на Яков до Изхода.....	198 г.
Израел в пустинята.....	40 г.
До разделянето на Ханаан.....	6 г.
Период на Съдиите.....	450 г.
Период на Царете.....	513 г.
Период на запустението.....	70 г.
От първата година на Кир до А.Д. 1.....	536 г.
Общо години от смъртта на Яков до нашата А.Д.....	_____
	1813 г.

От А.Д. 1 до разпятието при Пасхата през пролетта на А.Д. 33- пълни

Години Юдейско свещено време*32 г.

*Юдейската свещена година, датирана от пролетта и Пасхата ставала на 15 ден на първия месец на всяка нова/ свещена година.

Общ период на очакването от Израел Царство под Божествена милост

И признание..... _____
1845 г.

За да намерим мярката на **двойното** им, когато милостта била надлежна и започнала към тях и когато затова започнала да се отделя от **номиналния духовен Израел**, броим хиляда осемстотин и четиридесет и пет години (1845 г.) от пролетта на А. Д. 33 и получаваме А.Д. 1878 г. - денят на тяхната Пасха, а издигането им отново от А.Д. 1878 г. до 1915 г. (приключването на езическите времена) под милостта на Царя, когото отхвърлили и когото с времето ще признаят, съответства по продължителност на тридесет и седемте години на падение от деня, когато домът им бил оставен пуст пред А.Д. 33 до пълното им премахване като народ , А.Д. 70.

Ние вече разглеждахме много поразителни паралели между сянката или образа на Юдейския век и същността или първообраза на Евангелския век и ние току - що доказахме друг: **продължителността на двата века съответства точно** – Евангелската църква била призвана през израелското „**мишних**” или двойно на **немилост**. Докато други съответствия са поразителни, особено такива са заключителните черти на двата века- „жътвата” им, жетварите им, делото и посветеното време, всичко служи да ни даде ясни очертания на заключителното време, което ще се осъществи в жътвата, която е в края на този век. Забележете внимателно съответствията на двете жетви, както ще ги сумираме накратко:

ПРЕГЛЕД НА ПАРАЛЕЛИТЕ НА ЖЪТВАТА

Юдейският век завършил с „жътва”, като нашия Господ и Апостолите жънали жътвата, семето на която било посято от Мойсей и пророците. „Повдигнете очите си (казал Исус) и вижте, че нивите вече са бели за жътва. „ „ Аз ви пратих да жънете това, за което не сте се трудили; други се трудиха, а вие влязохте в наследството на техния труд.” (Йоан 4:35-38)

Краят на Евангелският век също е наречен „ жътва”: „ ...жътвата е свършека на века”, „ по времето на жътвата ще кажа на жетварите: Съберете първо плевелите и ги вържете на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми.” (Матей 13:39,30)

Йоан предсказал работата и ефекта на Юдейската жътва, казвайки: (Мат. 3:12): „Лопатата е в ръката му и той здраво ще очисти хармана си, и ще събере житото си (истинските израелтяни) в житницата си (Християнската църква), а плевата ще изгори

(отхвърляне на народа) в огън неугасим (скръб, която ги погълнала национално). Тук било кръщението на светия дух, идващ върху „истинските израелтяни“ на Петдесетница, а огън и скръб върху всички други през тридесет и седемте години, които последвали отхвърлянето им. (Мат. 3:11) В тази скръб бил унищожен Израел **като народ**, но не като индивиди. Авторът на Откровение говори за ожънване на този век с острия сърп на истината, защото времето да се жъне дошло и сочи двойна работа, част от която се отнася до земното лозе, като произлизащо от истинското лозе, което Отец насадил. Христос Исус и членовете му били пръчките (Йоан 15:1-6). Жътвата на този век, е казано, че ще бъде жътва на жито и плевели (Мат. 13:24-30; 36-39); че през Юдейския век били призовани жито и плевя. Както плевята преобладава, така аналогично и паралелно, толкова забележително във всяка друга черта се подразбира, че плевелите ще бъдат много по-изобилни от житото и в тази жътва.

През целия период от четиридесет години, Юдейската жътва започнала със служение на нашия Господ и завършила с отхвърляне и премахване на Израел и унищожаване на града им, осъществено от римляните в А.Д. 70 г.; а жътвата на този век започнала с присъствието на нашия Господ със започване на Великия юбилей на земята през 1874 г., както е посочено в глава VI и завършва с премахване властта на езичниците А.Д. 1914 г., също период от четиридесет години- друг от чудесните паралели на двата века.

Докато Юдейската жътва започнала със служението на нашия Господ, три и половина години по-късно божията милост се отделила от номиналната им система и последвали тридесет и седем години на скръб върху тази система. Все пак специалната

милост продължила към индивидите на този народ, а повикът към по-висша позиция на сънаследие с Христа им бил даден изключително в продължение на три и половина години. След като отхвърлили нашия Господ, като по такъв начин се потвърдило обещанието на Даниил (Даниил 9:27), че към народа му ще бъде проявена милост при края на седемдесетата седмица, по средата на която Месия бил посечен. Това обещание било изпълнено към всички от истинското жито, докато **системата**, която държала това жито била проклета и отсечена по средата на седмицата. Жътвата на житото на Юдейския век продължила няколко години, започвайки със служението на нашия Господ. Макар че цялата специална милост се прекратила три и половина години след смъртта на Христа, скръбта (огъня) върху този народ започнал да се пали рано, но не достигнал ужасната си ярост преди житото на този народ да бъде прибрано в хамбара.

Подобни периоди се забелязват сега, в жътвата на този век, който приключва и които периоди съответстват на тази жътва. Есента на А.Д. 1874 г., където юбилейните цикли сочат, че нашия Господ трябвало да присъства, съответстват на времето на неговото кръщение и помазване със Светия дух, когато станал цар Месия (Дан. 9:25) и започнало жъненето на Юдейската жътва. Пролетта на А.Д. 1878 г. (три и половина години след това) съответства на датата, при която нашия Господ поел службата на Цар- яздещ на магаре, очистил храма от търговците и оплакал и дал път на запустението на номиналната църква или царство; и бележи датата, когато номиналните църковни системи били „пометени” (Откр. 3:16) и от което време те не са вече говорители на Бога, нито в някаква степен са признати от него. А трите и половина години,

които последвали пролетта на А.Д. 1878, които завършили през октомври 1881 А.Д. съответстват на трите и половина години на продължена милост към индивидуалните евреи в последната половина на седемдесетата седмица на милост. Както в образа, тази дата- три и половина години след смъртта на Христа- отбелязала края на всичката специална милост към юдеите и начало на милост към езичниците. И така ние признаваме 1881 г. като отбелязваща приключването на специалната милост към езичниците- приключването на „вишното звание” или покана за благословенията, характерни към този век- да станат сънаследници с Христа и участници на Божественото естество. И както видяхме, това отбелязва голямо движение между юдейския народ към християнството, известно като „ Кишеневско движение”. А сега, над номиналното християнство предстои скръб, но бурята ѝ е спряна докато Божиите вестители запечатат слугите му на челата им (интелекта им) с истината.- Откр. 7:3.

Чертите на тази жетва, съответстващи на онези от Юдейската жетва, също били много забележителни, що се отнася до извършваното проповядване. В първите три и половина години на Юдейската жетва, нашия Господ и учениците имали за специалния си тест **времето** и факта на **присъствието** на Месия. Те прокламирали: „Времето се изпълни”, Освободителя дойде. (Марко 1:15, Мат. 10:7) Същото било и с тази жътва след А.Д. 1878 г. Пророчествата за време и факта на Господното присъствие, както в същност е представено тук, макар и по-малко ясно, било нашата вест. От тогава делото се разширило, а гледището за други истини станало по-ярко и по-чисто. Но същите факти и писания, учещи същото време и присъствие стоят неоспорими. Както милостта,

която била продължена към индивидуалните израелтяни, след като номиналният им дом бил отсечен от милостта, не е предназначена да обърне и реформира номиналната им църковна система, нито гарантирала надежда за промяна на плявата в жито. Тя била предназначена просто да отдели и прибере в хамбара всяко зърно зряла пшеница. Така в тази жетва, цел на продължената и изобилна милост (на светлината на истината) понастоящем не е предназначена да обърне всички секти или да извърши национални реформи, но напротив - да отдели напълно класата на житото от класата на плевелите. В продължение на векове те растели един до друг и **чиста** изцяло от жито секта не била известна, но сега, в жътвата, трябва да настъпи разделение и напрежението ще бъде ужасно. В много случаи ще означава изкореняване на земни приятелства и разделяне на много нежни връзки. А разделянето ще направи **истината**. Предсказанието на нашия Господ за „ жътва” при Първото му идване ще бъде отново истинско и при сегашната жътва. Вж. Мат. 10:35-38; Лука 12:51-53. Както Истината изправила баща срещу син, дъщеря срещу майка и свекърва против снаха, така отново враговете на човека ще бъдат най- често, от собственото му семейство. Това не може да се избегне. Онези, които обичат повече мира от истината ще бъдат изпитани, а онези, които обичат Истината над всичко, ще бъдат приети и одобрени като „победители”, точно както в Юдейската жътва.

В Юдейската жътва вестителите, избрани и изпратени като пратеници на Царя и приближаващото се Царство били смирени хора, без титли, а онези, които се противопоставяли на вестта били Главни Свещеници, Фарисеи, Книжници и доктори по богословие; и

както бихме очаквали, това намираме и сега: най- слепите са водачите на слепи, които „както в юдейския си образ „ не знаят времето на посещението си” - Лука 19:44.

Присъствието било едно от най- главните точки на изпитанието тогава, а **кръста** бил другата. Йоан Кръстител им викал: „ Между вас има един, когото не знаете”. Все пак само истинските израелтяни могли да разберат факта на присъствието на Месия, а от тях мнозина се препънали от кръста, защото макар и желаещи да приемат Месия като **Освободител**, гордостта им ги направила нежелаещи да го приемат като Изкупител. Както и сега, присъствието на Христа, „ жътвата”, която прогресира, както и отхвърлянето на номиналните маси от неискрени, препъва мнозина. А великия Освободител, за чието идване и Царство мнозина се молят (както направили и юдеите), те не са готови да го признаят. Отново е истина: „ между вас има един, когото не знаете”. И отново кръста на Христа става камък и изпитание за препъване, както никой не очаквал; и много, много отпадат, казвайки: „ Ние ще приемем Христос като наш Освободител, но го отхвърляме като наш Спасител и Изкупител.”

Така и сега, тези, които изследват внимателно въпроса, ще признаят, че доказателството, че нашия Господ сега присъства (като духовно същество и затова невидимо), е много по- силно и ясно, отколкото като доказателство са имали евреите по времето на неговото Първо идване в плът. Не само пророческите доказателства за присъствието на нашия Господ сега са по-пълни, по- завършени и многобройни, но белезите на времето около нас навсякъде, които сочат жетвеното дело в прогрес, са много по- очевидни и убедителни за онези, чиито очи са помазани (Откр.

3:18), отколкото били условията при Първото идване, когато нашия Господ Исус Христос с шепа последователи, макар и с много противене и под неблагоприятни условия произнесъл: „ Времето се изпълни, покайте се и вярвайте в благите вести” – Месия дойде, Вестителят на великия Бог Йехова дойде да изпълни за вас всички обещания, направени на бащите. Чудно ли е, че само хората със смирен ум могли да приемат смирения назарянин, като велик Освободител или от смирените хора, без титли с него, като част от избрания му кабинет, като онези, които ще бъдат князе под негово ръководство. Те, малцината могли да видят в онзи, който яздел магаре и оплаквал Йерусалим, великият цар, за когото Захария пророкувал, че Сион ще го приеме като Цар, с радостни викове.

При Първото си идване, той се смирил, вземайки формата и естеството на човека (Евреи 2:9,14), за да осъществи спасението ни, като се отдаде като наша изкупителна цена. Сега той е превъзвишен и повече не умира, а при Второто си идване, облечен със всяка власт (Фил. 2:9) ще въздигне „Тялото” си и да дари на света благословието на Възстановяването, което **купил** за тях при Първото си идване чрез собствената си скъпоценна кръв. Помнете, че той не е повече плът, но духовно същество и скоро ще промени и прослави както своите членове, така и всички верни последователи.

На Юдейския дом Исус се представил в три образа: като Младоженец (Йоан 3:29), жетвар (Йоан 4:35,38) и Цар (Матей 21:5,9,4). На Християнския дом, той се представя в същите три образа (2Кор. 11: 2; Откр. 14:14,15; 17:14). В Юдейския дом той дошъл като младоженец и жетвар при започване на жътвата им (начало на служението) и току преди разпятието си им се

представил като техен Цар, упражняващ авторитет на Цар и произнасящ присъда против тях, при оставянето на дома им пуст и в акта с образно значение- очистване на храма им. (Лука 12:41-46; Марко 11: 15-17). Същото било и в жътвата. Присъствието на нашия Господ като жътвар било признато през първите три години и половина от А.Д. 1874 г. до А.Д. 1878 г. След това подчертано било показано, че в А.Д. 1878 настъпило време, когато царския съд щял да започне от Божия дом. Точно тук е приложимо Откр. 14:14-20 и нашият Господ е представен като жътвар, който е **коронясан**. Годианата А.Д. 1878, бидейки паралел на неговото приемане на власт и авторитет в образа, ясно **бележи времето** за действителното приемане на властта като Цар на царете от нашия присъстващ, духовен, невидим Господ - времето, когато приел голямата си власт да царува, което в пророчеството е тясно свързано с възкресението на неговия верен и началото на скръбта и гнева на народите. (Откр. 11:17,18). Тук, както и в образа, съда започва с номиналната църква, в осъждане на унищожение на номиналните системи (не хората), представящи външно истинската Църква- „Тялото“. Тук също е очистването на истинския храм - истинската Църква - Тялото на Христа- посветената класа. (1 Кор. 3:16; Откр. 3:12),. Тази посветена или **храмова** класа в номиналната църква е свързана с номиналната църква като цяло, както буквалния храм бил свързан със светия град Йерусалим като цяло. След като града бил оставен, храма бил **очистен**. Така и сега храмовата класа трябва да бъде **очистена**. Всяка себелюбива плътска мисъл и всяка скверност трябва да бъде отхвърлена, та храма да бъде чист- мястото за населяване на светия дух- храма на живия Бог. Специално дело след А.Д. 1878 било прокламирането

на царската заповед: „ Излезте из нея (Вавилон), люде мои, за да не станете участници на греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ” (Откр. 18:4)” Оттеглете се, оттеглете се, излезте от там, не се допирайте до нечисто, излезте изсред него, очистете се вие (Царското свещенство), които носите съдовете Господни” (Исаия 52:11)

Друга отбелязана точка на подобие, придружаваща Първото и Второто идване е преобладаващото чувство на нужда от Освободител и широко разпространеното впечатление сред народите, че освобождението трябва по някакъв начин да дойде скоро. Идеите на някои се приближават дори до Истината по въпроса. Но във всеки случай само малцина са в състояние да познаят Освободителя и да застанат под знамето му, в служба на Истината. В Юдейската жътва имало излизане на мнозина да срещнат Господа, когато всички хора „ били в очакване” за него(Лука 3:15) по време на рождението му, тридесет години преди помазването му като Месия, в началото на служението му. Имало също и съответно очакване и движение от страна на мнозина (след това наречени адвентисти), водено главно от един брат баптист на име Уилям Милър в тази страна (САЩ) и от мистър Волф и други в Европа и Азия. Това достигнало кулминационната си точка в А.Д. 1844, когато тридесет години преди А.Д. 1874, когато Христос - Младоженецът и жетварят всъщност дошъл, както е посочено в учението за юбилея. В това намираме друг поразителен паралел от време между тези векове, защото онези тридесет години съответствали точно на тридесетте години от рождението на бебето Исус до помазания Месия- кръстен и представен като Младоженец и жетвар на тридесет години- Матей 3:11; Йоан 3:29.

И в двата случая имало разочарование и забавяне на времето от тридесет години, през които всички заспали и само малцина се събудили в **подходящото** време за разбиране присъствието на Месия. Голямата номинална маса в **двата** дома не успели да разпознаят времето на посещението си, понеже забогатели и охладнели, пренебрегвайки заповедта да внимават и бдят. Така ще се изпълни предсказанието на Пророка: „ Той ще бъде камък за препъване и канара за съблазън за двата израелеви дома (Исая 8:14). Домът по плът се препънал, защото пренебрегнал Божи закон, като обърнали внимание на традициите (Марко 7:9,13) и така нямали правилно разбиране за начина и целта на Първото идване. По тази причина не били подготвени да го приемат по начина, по който дошъл и така се „препънали“ в него и в жертвеното му дело. Масата от номиналния духовен Израел се препъват сега в същата скала и по същата причина. Те са ослепени сега от традициите на хората и сектарианските предразсъдъци, които затрудняват правилното просветляване на Божието слово. Междувременно, те нямат правилно разбиране за начина или целта на Второто идване на нашия Господ и тук също кръста на Христа, учението за изкуплението стават изпитание за всички. Достойно за внимание е също, че никой от домовете няма да се препъне, докато скалата не съществува. Скалата сега съществува и номиналните системи се „препъват“, падат и се разбиват на парчета; както и сега, при Първото идване, „истинските израелтяни“ разпознават индивидуално и приемат скалата, като се възкачат върху истината и биват повдигнати духовно далеч над препъващите се отхвърлящи маси.

Тези, които имат очите на разбирането са просветени и не се препъват, но като се изкачват на скалата, от по-високата си гледна точка, виждат много по-ясно миналото и бъдещето на Божия план. Някои неща не е възможно да се изразят във връзка с идващата слава на Църквата и гала - деня на земята. Онези, които поставят доверието си в Господа, никога не ще бъдат проклети.

Пълната сила на този паралелизъм не е получен, без да се отбележи, че юбилейните цикли и Времената на езичниците бележат периоди, които съответстват толкова точно с онези от Юдейските паралели. Не е въображение, че Юдейския и Християнските векове са Образ и първообраз- Апостоли и Пророци удостоверяват съответствието им. Нито разчитаме просто на паралелите за доказване делото на жътвата на Християнската диспензация, която сега прогресира: тази жътва, както вече бе посочено, е отбелязана по друг начин- както началото, така и края й. Юбилейните цикли доказват, че нашия Господ Исус трябвало да присъства и започнал делото по Възстановяването през 1874 г. А.Д., а паралелизма, към който се отнесохме по-горе сочи, че датата (1874) съответства точно на помазването на Исус като Месия в началото на Юдейската жътва, при Първото му идване. „ Времената на езичниците” доказват, че всички сегашни управления трябва да бъдат премахнати около края на 1915 г. А.Д., а горепосочения паралелизъм сочи, че този период съответства точно на годината А.Д. 70, която свидетелствала завършването на Юдейската държава- падането й. Тогава, в предвид на това, възниква разумния въпрос, дали са случайни тези съответстващи времена или са от същата Божествена уредба, която видяхме е в сила във връзка с

работите на дома по плът, като сенки на реалностите на тази диспензация?

Не, те не са случайни. Без съмнение, същия Всемъдър такъв, който ни учи чрез хронологията, че от сътворението на Адам до А.Д. 1872 г. изтекли шест хиляди години и че там започва седмата хилядна - Хилядогодишния век; който чрез юбилейните цикли ни учи, че нашия Господ ще присъства и че Времената за Възстановяване започват през есента на 1874 г.; и който чрез Времената на езичниците ни показва, че не трябва да очакваме, че тези неща ще се извършат бързо, но с естествени средства, покриващи период от четиридесет години. В тези паралелни диспензации, отбелязани от „двойното“ на Израел ни е дадено доказателство, което не само учи ясно за Господното присъствие, жътвата и Възстановяването (започващо с милост към Израел по плът), но в същото време ни дава **доказателство** за точността на другите пророчески доказателства и хронология. Трябва отчетливо да отбележим, че ако хронологията или някои от периодите за време бъде променен само с една година, хубостта и силата на този паралелизъм се разрушава. Ако например, хронологията бъде променена само с една година повече или по-малко- ако ,да речем, прибавим една година към периода на Съдиите или Царете, или ако намалим с една година, това ще намали и паралелизма. Ако бихме добавили една година, това би направило първия от Израелските периоди дълъг 1846 години, а двойното или другата половина, ще бъде по такъв начин отхвърлена с **една година по-късно**, докато напротив, юбилейните цикли ще бъдат отхвърлени с една година по-рано- 1873 А.Д.; а това ще направи шестте хиляди години да завършат в А.Д. 1871, докато Времената на езичниците не ще бъдат въобще

повлияни от това. Всеки може да види, че хармонията на паралелизма по такъв начин ще бъде напълно унищожена. Или ако една година бъде извадена от хронологичното изчисление, объркването ще бъде точно толкова голямо. Промяната на няколко периода ще бъдат в противоположната посока. По такъв начин различните пророчества за време, се потвърждават едни други, докато паралелизмът на двете диспензации, също потвърждава свидетелството им.

Ще бъде забелязано от онези, запознати с изчисленията за пророческите периоди и т.н., направени от „ Вторите адвентисти” и други, че нашия метод за разрешаване на тези въпроси е много различен от техния. Те обикновено се опитват да направят всички пророчества да завършват на **една** дата. Към това ги водят погрешните им очаквания. Те очакват, че няколко момента ще свидетелстват за цялата програма, която всъщност ще обхване Хиляда години- идването на Исус, възкресението и съденето на света. И техните очаквания във връзка с тези няколко момента се заключават в изгаряне на света. За да се разберат и приемат пророчествата, които изтъкват различните дати за различните стъпки на Великия Божий план, те ще се нуждаят да разберат първо „ Плана на вековете” и истинския начин на Второто идване на нашия Господ. Но голямото болшинство са твърде много заслепени от техните теории и предразсъдъци, за да направят това. Усилията им да приложат пророчеството към фалшивите им очаквания, често води до изкривяване, опъване или отрязване, според нуждите на случая в усилието да се постигне единно завършване на всички пророчества в една дата. Тези приятели ще се събудят от грешката си в тази посока, защото едно след друго очакванията им пропадат,

докато ние и те знаят, че някои от пророчествата, които използват, не могат да се прострат в бъдещето, но са в миналото, а сега са забранени за тях. Те са изпълнени, но различно от техните очаквания и те не знаят за тях.

Напротив, представените тук пророчества и тези, които ще се разглеждат, не са случайни и ние, без усукване и разтягане, просто ги представяме така, както ги намираме в Божието слово. Имайки точни очаквания от „Божия велик план на вековете“ е лесно за онези, които ги виждат ясно, да отбележат как различните пророчески вериги се съчетават и се измерват. Те ги отбелязват някои в един важен пункт, други - в друг важен пункт; и за тези, които ги виждат Юдейската и Християнската диспензации показват и доказват разумна безпогрешна точност.

Твърдението на времевите периоди от Божия план, създадено в пророчествата е много подобно на спецификацията на един архитект; и паралелите на Юдейската диспензация приличат на контурите на неговата скица. Да предположим, че имаме архитектурните спецификации на къща, без скицата и сме седнали да направим скицата по спецификациите и накрая би трябвало да получим от архитекта неговите очертания на скицата на бъдещата сграда - ако сравнението на собствената ни скица, направена от спецификациите, покаже всички ъгли и размери точно еднакви, ще бъдем двойно сигурни, че вярно сме разбрали спецификациите. Така и тук скицата, образа или сянката на Евангелския век, изградена в Юдейския век и съответствието на пророчествата и събитията с тези първообрази, ни дават силно уверение в точността на заключенията ни, ако бъдем запитани, докато ние „вървим чрез вяра, не чрез зрение“.

Някои пророчески свидетелства, които ще разгледаме, също ще се намерят в съвършено съгласие с тези паралели. Едно от тях, дните на Даниил, изтъква голямо благословение върху посветения, който ще живее в А.Д. 1875 и нататък- благословение, което сигурно ще се изпълни във великото откриване на истините на Божието слово, след това време. Слава на Онзи, който но призова от тъмнината в чудната му светлина!

Помнете, че четиридесетте години на Юдейската жътва завършили през октомври А.Д. 69 и последвало пълното премахване на този народ и също четиридесет години на жътвата на Евангелския век ще завършат през Октомври 1914 г. и че също премахване на така нар. „Християнство „ трябва да се очаква да последва незабавно. „ За един час” ще дойде присъдата върху него- Откр. 18:10,17,19.

Вниманието на читателя се насочва към Таблица на съответствието, която ще възнагради онзи, който внимателно я изучи.

ДВАТА ИЗРАЕЛЕВИ ДОМА

СЪОТВЕТСТВИЕ МЕЖДУ МОИСЕЕВАТА И ХРИСТИЯНСКАТА ДИСПЕНЗАЦИИ

ИЗРАЕЛ ПО ПЛЪТ	ИЗРАЕЛ ПО ДУХ
Дом на слуги 1 Кор. 10:18; Рим. 9:7,8; 4:16; Ев.3:5 Основан на дванадесетте сина на Яков 3 Царе 18:31 Царство и Свещенство, Свят народ Иzx. 19:6 Аарон, Първосвещеник по плът Евр. 9:7 Обрязване на плътта Рим. 2:28,29 Закон на грях и смърт Рим. 8:2 Земни обещания Бит. 13:14-17 В плен на буквалния Вавилон 2 Летоп. 36:20 Продължителност на милостта 1875 години От смъртта на Яков до отхвърлянето на Израел и началото на Духовния Израел, А.Д. 33 ----- Номиналната система отхвърлена, А.Д.33 Мат. 23:38 37 години в отпадане до А.Д. 70 Края на века и жътвата от 40 години Лука 10:2,16 Присъствието на Христос като жътвар Йоан 4:35-38 Присъствието на нашия Господ и жертвения характер на неговата смърт, камък за препъване	Дом на синове Гал. 4:5,6,7,30,31; 6:15,16; Йоан 1:12; Рим 8:15 Основан на дванадесетте апостола на Исус Откр.21:14 Царско Свещенство, Свят народ 1 Пет.2:5,9 Исус, Първосвещеник по дух Евр. 9:11 Обрязване на сърцето Рим. 2:28,29 Закон на духа на живот в Христа Рим. 8:2 „По- добрите обещания“ Евр. 9:23; 11:40 В плен на мистичния Вавилон Откр. 17:5; 18:4 Продължителност на милостта 1875 години От смъртта на Исус до началото на царуването на Исус и отхвърлянето на Вавилон, А.Д. 1878 ----- Номиналната система изхвърлена, А.Д. 1878 Откр. 3:16 37 години в отпадане до А.Д. 1915 Края на века и жътвата от 40 години Мат. 13:24-30, 36-43 Духовно присъствие на Христос като жътвар Откр. 14:14,15 Присъствието на нашия Господ и жертвения характер на неговата смърт, камък за препъване

„Той ще бъде камък за препъване и за канара, поради която да се
оскърбят и двата (номинални) **Израелеви дома** – Ис. 8:14

ТЕ НЕ УЗНАХА ВРЕМЕТО НА ПОСЕЩЕНИЕТО ИМ

Лука 19:44; Мат. 24:38,39

НАШИЯТ ГОСПОД ПРЕДСТАВЕН В ТРИ ОБРАЗА- КАТО МЛАДОЖЕНЕЦ, ЖЪТВАР И ЦАР

Йоан 3:29; 4:35,38; Мат.21:5,9,4; 2 Кор.11:2; Откр.14:14,15; 17:14

Адвентно движение по времето на
рождеството на Исус, 30 години
преди неговото Идване и Помазване
като Месия при Кръщението.

Мар. 2:1-16; Деян. 10:37,38

Действително присъствие на нашия
Господ като Младоженец и Жътвар-
октомври А.Д. 29

Властта и титлата Цар се усвоява три
и половина години по- късно- А.Д. 33

Адвентно движение през 1844,
тридесет години преди същинското
време на неговото присъствие, да се
събуди и тества Църквата.

Мат. 25:1

Действително присъствие на нашия
Господ като Младоженец и Жътвар-
Октомври А.Д. 1874

Властта и титлата Цар се усвоява три
и половина години по- късно- А.Д.
1878 г.

ПЪРВАТА ДЕЙНОСТ НА ЦАРЯ, СЪД

Номиналния Юдейски Дом-
отхвърлен, Буквалният храм- очистен-
Мат. 20:18; 21:5-15; 23:37; 24:1

Цялостно разграждане на Юдейската
система, постигнато за 37 години,
след като е отхвърлено- или 50
години от началото на Жътвата- А.Д.

70

Номиналният Християнски Дом-
отхвърлен; Духовният храм- очистен-
1 Пет. 4:17; Откр. 3:16; Мал. 3:2

Цялостно разграждане на
Номиналното Християнство,
постигнато за 37 години, след като е
отхвърлено- или 40 години от
началото на Жътвата- А.Д. 1915

